

N:r 18.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 sept. 1909

Pris pr år:
På posten ..... kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

68 årg.

Innehåll: Utan hopp och utan Gud en gång men nu frälsta, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Jesu lärjungars uppgift, av Fritz Peterson. — Svar på brev, av P. W. — Predikanter avlöning, av P. W. — Om kungörelser, av P. W. — Oangenäma plikter. — En hälsning från Amerika, av C. A. Björk (med fotografi). — Johan Johansson (med fotografi). — Från redaktion och expedition. — Från verksamhetsfältet. — Från Amerika. — För söndagsskolan: Textutredningar av J. B. Gauffin och J. A. Karlman. — Annonser.

Utan hopp och utan Gud en gång men nu frälsta.

I hadn intet hopp och voren utan Gud i världen. Men nu i Kristus Jesus haven I, som en gång voren fjärran, kommit nära i Kristi blod. Ef. 2: 12, 13.

Aposteln fortsätter här att skildra hednavärldens gränslösa elände.

I hadn intet hopp, säger han. De hade intet hopp för evigheten, icke heller något hopp för detta livet. Den svarte negerns liv är lika mörkt, som hans hud är svart. Och när han dör, dör han utan hopp. Han vet icke, vad det skall bli av honom. Hedningarna tänka visserligen, att det finns ett liv efter detta, men vad som skall bli av dem, det veta de icke. Något hopp hava de icke. Hopplöst är deras liv, hopplös deras död. Och grunden därtill angiver aposteln, då han tillägger: *I voren utan Gud i världen*. De hade ingen Gud att fly till, att hålla sig till, ingen Gud, som kunde frälsa dem. Hedningarna göra sig själva gudar. Hedningen går, såsom profeten säger, han går till sko-

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

gen, hugger ett träd, klyver det, använder en del till ved att koka sin mat med; av den andra delen gör han en gud, faller ned och tillbeder honom (Es. 44). När jag var i Kina, fick jag med egna ögon se detta förskräckliga elände, och det grämde mig i djupet av mitt hjärta. Överallt funnos tempel och avgudar, stora avgudar och små avgudar. Somliga av dem voro kolossala, flera meter höga. Men antingen de voro stora eller små, så hade de det gemensamt, att de sågo förskräckliga ut. Hedningarna föreställa sig sina gudar alltid såsom förskräckliga. Därför avbildade de dem så. Därför går också deras gudstjänst ut på att blidka dem och tillfredsställa deras vrede. Detta göra de, dels genom vad de anse för goda gärningar, dels genom tillbedjan, dels ock genom att till dem frambära offergåvor o. s. v.

I ett tempel såg jag, huru kineserna hade smetat opium omkring munnen på några avgudar. Emedan de själva i allmänhet tycka mycket om opium, så tänka de, att gudarna också skola tycka om det. I Shanghai såg jag på en gata några barn stå inför ett avgudabälte. En pojke slog på en trumma för att väcka gudens uppmärksamhet. När han gjort det, föll de alla ned på sina knän och på sina ansikten för att tillbedja. Så stego de åter upp och pojken slog på trumman igen.

Åter föllo de ned och tillbådo. På detta sätt fortsatte de en lång stund.

Ja, hedningarna äro utan Gud, utan Kristus, utan evangelium, och vad bättre kan man då vänta av dem? Nej, förvisso ingenting. Men *de* kunna vänta något av oss, som ha Gud, som ha Kristus och evangelium. De kunna räcka ut sina händer mot oss och säga: »Kommen hit över och *hjälpen* oss. Och om vi icke förstå eder strax utan förfölja och slå ihjäl edra sändebud, så kommen ihåg, att vi äro utan Kristus, och skicken oss nya sändebud, att vi må få höra ytterligare om den frälsare, som Gud sänt icke bara till eder utan även till oss.» Vad skola vi svara på det?

Men såsom jag sade vid de förra punkterna av vår text, så säger jag även nu: dessa ord gälla i viss mån alla ogudaktiga hos oss också. Ty visserligen hava vi Guds ord ibland oss, visserligen predikas det både bitida och sent, visserligen ha vi stora kyrkor, där de ogudaktiga kunna samlas och höra Guds ord. Men den stora massan av folket lever i alla fall utan Gud. Ja, den föraktar både Gud och Kristus. Gå gata upp och gata ned, och du skall få höra, hur de ropa på djävulen. Bön till Gud höres icke. Men man kan knappt gå femtio meter utan att några gånger nödgas höra, hur de ropa på djävulen. Skola de försäkra något, så svärja de vid djävulen; skola de uttrycka sin vrede, så ropa de på djävulen; skola de giva luft åt sin glädje, så ropa de på djävulen. Och det är ju någonting alldeles förskräckligt. Men vad bättre kan man vänta av dem? De äro ju utan Gud och utan Kristus, de känna icke Kristi evangelium. Fader, förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra. Herre Gud, vår himmelske fader, uppväck oss, som tro, till brinnande nitälskan, att vi må runt omkring oss sprida väl lukten av Kristi evangelium, på det att de, som nu under kristet namn leva som hedningar, må, om möjligt, genom oss bli omvända från mörkret till ljuset och dragas till Herren Jesu kors, innan det är för sent.

Nu vill aposteln säga: Kommen ihåg, I efesier, vad I sålunda förut haven varit, på det att I mån förstå att rätt värdera, vad I nu ären, vad utsäglich nåd Gud har gjort med eder. Och om denna nåd säger han:

Men nu, i Kristus Jesus, haven I, som fordom voren fjärran, kommit nära i Kristi blod. De hade varit fjärran, fjärran från Israel, fjärran från Gud, fjärran från saligheten, men nu hade de kommit nära. Detta är ett hebreiskt uttryck. Judarne kallade hedningarna »det fjärran folket» (Es. 49: 1). Men när någon blivit proselyt, sade de, att han *kommit nära*. Nu hade dessa hedningar kommit nära. De hade blivit förda från mörkret till ljuset, från satans makt till Gud. Nu hade de Kristus, nu hade de Gud, nu hade de hopp, nu hade de medborgarskap i den himmelska staten, i Guds rike. Ja, nu voro de Guds Israel (Gal. 6), Guds barn och arvingar till evig härlighet. Nu var deras liv ljust genom hoppet och deras död en övergång in i Guds paradis. Och hela denna stora förändring hade sin grund i Kristi blod, d. v. s. däri att Jesus Kristus givit sitt liv för världen.

Paulus lägger synnerlig vikt på detta. Kristus Jesus kom icke bara för att upplysa världen, för att vara en

lärare, utan han kom för att *frälsa* världen från hennes synder. Och för detta ämbetes skull var det han gav sitt liv i döden. På denna gärning är det ock, som evangelium är grundat. Predikan om denna sanning är det, som alltid verkat frälsning, och som än i denna dag verkar frälsning hos alla, som i tron mottaga henne, hos alla utan åtskillnad, utan hänsyn till vad de förut ha varit.

Du som nu tror på Kristus och är Guds barn, säg: Vad är det, som har dragit dig nära? Jo, det är predikan om Jesus Kristus, den korsfäste, den allena. Det är ett och samma svar, vi få av var enda en, som blivit troende, han må vara svensk, kines eller neger. Vad var det, som drog dig från satans makt till Gud? »Det var evangelium om Jesus Kristus, den korsfäste och från de döda uppståndne frälsaren.» Aldrig har någon blivit omvänd och frälst genom något annat medel. Aldrig skall heller någon bliva det.

Under den franska revolutionen i slutet av 17-hundratalet blev den kristna religionen och gudstjänsten i Frankrike avlyst, och förnufts dyrkan proklamerades i stället såsom den rätta religionen. Folket var hänryckt — för att ej säga förryckt — till en tid, men snart började det att gå illa. Den, som satt det hela i gång, klagade för en av sina bekanta däröver. Denne svarade: »Jag vet ett sätt att få det att gå bra; gå bort och låt hänga dig och stå upp på tredje dagen. Då går det, annars icke.» Ja, det är hemligheten, varför det går för Herren Kristus och hans evangelium. Han är död för våra synders skull och uppstånden för vår rättfärdiggörelse. Han lever från evighet till evighet.

Nu haven I kommit nära, säger aposteln. Och på vad sätt? Jo, *i Kristus Jesus*, d. v. s. därigenom att I nu ären i Jesus Kristus. Endast på den vägen kunna människor komma till Gud och räddas. Där om säger Frälsaren själv: Ingen kan komma till Fadern utan genom mig. Det är icke vårt att försöka att komma fram på någon annan väg, det går i evighet icke. Paulus har försökt det. Var och en, som vill komma till Gud, måste komma till Jesus. Ty det är i Jesus Kristus, som Gud är uppenbarad, det är i Jesus Kristus Gud är tillfinnandes för oss. Därför säger ock frälsaren till sina lärjungar: Tron på Gud och tron på mig (Joh. 14). All sann tro på Gud är en tro på Kristus, och all sann tro på Kristus är en tro på Gud, som var i honom, som sänt honom, i vilken enligt aposteln ord gudavandets fullhet bor lekamligen (Kol. 2: 9).

Om vi därför predika aldrig så vackert och bra om allt möjligt annat men sätta å sido denna punkt, så kunna visserligen människor bliva rörda, de kunna i åtskilliga avseenden bliva bättre människor, men *omvända, pånyttfödda* kunna de icke bliva, förrän de komma till Jesus Kristus, Guds Lamm, som tar bort världens synd. Därför säger Paulus i sitt första brev till Korintierna: När jag var ibland eder, beslöt jag att icke veta något annat än Jesus Kristus, den korsfäste. Om någon kom och ville tala med honom om jordbruk, handel, politik eller annat dylikt, kunde han svara: »Jag har icke reda på det; jag vet bara en sak, nämligen att Jesus Kristus är död för dina och mina synder och uppstånden för vår rättfärdiggörelse, samt att vi bliva

frälsta, om vi komma till honom och tro på honom. Så upptagen var han av detta enda. Det var hans allt. Det var summan av hans vetande, det var livet i hans liv, det var kraften i hans arbete. Han ville därmed naturligtvis icke säga något emot den, som hade jordbruk, handel, politik eller annat att göra med i denna världen. Det är ju mycket sådant, som måste göras i världen. Det måste rustas och ordnas med allt möjligt. Och den som är satt därtill, må göra det med all flit och trohet. Men *aposteln* för sin del hade intet annat att göra, och han beslöt att intet annat veta än Jesus Kristus, den korsfäste. Alla skulle, när han dog, kunna säga: »Ja, se den där Paulus, han predikade då alltid ett och detsamma, Jesus Kristus och återigen Jesus Kristus och tron på honom. För det levde han, för det arbetade han och för det dog han till sist.»

Och vad hade denne Paulus förut varit? Han hade varit den värste fiende till Kristus, som fanns i hela Palestina. Det säger han själv. När han kunde, så förföljde och pinade han de troende, och då den förste martyren dödades, satt han och vaktade deras kläder, som stenade honom. Och nu — nu var han den mest hängivne, den mest kraftige och ihärdige Jesu lärjunge och apostel, som någonsin funnits. Huru hade han då blivit så fullkomligt förändrad? Hade han studerat och filosoferat sig därtill? Nej, Jesus Kristus hade uppenbarat sig för honom. I och med detsamma som detta skedde, »föll han till», säger han, och befrågade sig icke med kött och blod, beräknade icke, vad han därpå skulle förlora i sin yttre ställning. Han räknade allt det gamla, som varit hans vinning och ära, för idel avskräde i jämförelse med, vad han nu vunnit, när han lärt känna Kristus i sanning. Och lika energisk fiende och motståndare han var till Jesus, medan han trodde, att denne var en villoande och förförare, lika energisk Jesu lärjunge och apostel blev han från den stund, han fick erfara, att denne Jesus var den Messias, den Kristus, vilken Gud i Gamla Testamentet hade utlovat, och om vilken han redan till Abraham sagt: I din säd skola alla släkten på jorden varda välsignade.

Give Gud, att var och en, som läser detta, må följa aposteln exempel. Du, som hittills varit en Jesu fiende såsom han, vänd nu om och bliv en lärjunge såsom han. *Fall till* utan att befråga dig med kött och blod. Det är din egen välfärd och frälsning.

Och du, som tror på Jesus, kom ihåg, vad du förut har varit. Och kom ihåg den stora nåd, som nu vederfarits dig. Låt denna nåd uppfylla ditt hjärta med en brinnande kärlek till Gud, så att det blir din glädje att dagligen och stundligen vandra i ljuset inför hans ansikte i allt, vad du gör. Då skall hans välbehag vila över hela ditt liv. Då skall också ditt hjärta uppfyllas med kärlek till och nitalskan för deras frälsning, som ännu leva utan Kristus, utan Gud, utan evangelium.

Gud, vår Gud och Fader, förlåt oss allt, vad vi ha syndat, och giv oss din Ande, att han må intaga och regera hela vårt inre och yttre liv.

P. W.

Rom. 8: 12—16.*

v. 12. Aposteln drager här en slutsats av det, som han förut har sagt: Om nu Kristus är i oss, så att vi hava hans Ande, alltså äro vi inga gäldenärer åt köttet, såsom vi voro på den tiden, då vi levde utan Kristus. Denna vers visar, att aposteln tänker sig tillvaron av ett syndigt kött hos de troende. Men de behöva icke nu *leva efter* kött. Köttet kan aldrig pånyttfödas eller helgas utan måste korsfästas och dödas.

v. 13. Ännu mer visar denna vers, att hos de troende finnes ett syndigt kött. Se Rom. 7: 18. Och om en troende börjar leva efter köttet, så blir följden evig död. Därför böra de strida mot köttet. Denna vers visar för övrigt, vilken villfarelse det är att tro och lära, att en, som en gång blivit troende, aldrig kan gå förlorad. Jo, börjar han leva efter köttet, så går han förlorad. Endast den, som håller ut i tron intill änden, blir frälst (Matt. 10: 22).

Att Paulus här kallar köttets gärningar för *kroppens* gärningar är något ovanligt. Men det har sin grund däri, att det är i kroppen och dess lemmar, som lustar förnimmas och söka att göra sig gällande. När de komma till utförande, sker det alltså genom kroppen. Om köttets gärningar se Gal. 5: 19—21, Kol. 3: 5—10. Att döda kroppens gärningar är att undertrycka de köttliga lustarna, så att de icke komma till utförande. Se Jak. 1: 15. Men detta dödande kan icke ske i egen kraft utan endast genom Guds Ande (v. 14). Och det är nödvändigt, därest den troende vill *leva* d. v. s. vinna det eviga livet.

v. 14. Att de skola hava det eviga livet, bevisar Paulus därmed, att de äro Guds barn, och att de det äro, visar sig däri, att de drivas och regeras av Guds Ande. Denna ande är i dem en kraft, som driver dem till att göra det goda. Läs Gal. 5: 22 f.

v. 15. *Träldoms ande* är en sådan ande, som är utmärkande för träldomens tillstånd. Den verkar rädsla för Gud. Alla syndens och lagens trälar äro rädda för Gud. Från denna ande hade de kristna blivit befriade, då de genom tron blivit Guds barn. Nu hade de fått *barnskapets ande* d. v. s. den ande, som är utmärkande för barnskapets tillstånd, nämligen Guds Ande. Denna Ande är liksom det element, i vilket den troendes liv rör sig. Jämför kâp. 9: 1, 1 Kor. 12: 3, Ef. 2: 18. Det är en Ande, som gör honom förtrolig med Gud, så att han kallar honom för sin fader och umgås med honom såsom ett barn med sin fader.

Uttrycket *ropa* betecknar ett ivrigt bedjande. Ordet *abba* är ett hebreiskt ord, som betyder fader. Även de kristna, som icke talade hebreiska, begagnade detta till-

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

tal i sina böner men tillade då på sitt eget tungomål ordet fader.

Det ord, som Paulus begagnar för att uttrycka barnskap, betyder egentligen *upptagning till barn* (se utom här v. 23, kap. 9: 4, Gal. 4: 5, Ef. 1: 5). Johannes betecknar barnskapet såsom en *födelse av Gud* (se Joh. 1: 13, 1 Joh. 3: 9, 4: 7, 5: 1, 4, 18). Detta är ingen skillnad i sak men väl i betraktelsesätt.

v. 16. Märk, huru aposteln skiljer mellan de troendes egen ande och Guds Ande, som de fått. Jämför v. 26, kap. 1: 9, 9: 1. Människans ande är, så att säga, anknytningspunkten för Guds Andes inneboende och verksamhet i henne. Den troendes ande vittnar, d. v. s. den troende är i sin egen ande medveten däröfver, att han är Guds barn, alldestund han vet, att han tror på Jesus. Men *jämte* detta sin egen andes vittnesbörd har han Guds Andes vittnesbörd, som bekräftar det samma. Och detta vittnesbörd består däri, att Guds Ande *driver* honom. Ty att Guds Ande driver någon, det bevisar, att Guds Ande bor i honom, och detta är ett vittnesbörd därom, att han är Guds barn (v. 14).

Den helige Andes inneboende och verksamhet i den troende är en pant, som Gud givit honom till bekräftelse på löftet om barnskap. Läs 2 Kor. 1: 22, 5: 5, Ef. 1: 13 f., 4: 30. Se även Rom. 8: 23.

P. W.

Jesu lärjungars uppgift.

Text.: Matt. 5: 13—16.

Början av Jesu bergspredikan talar om, hur man blir en Jesu lärjunge. Och de verser, som utgöra vår text, tala om vår uppgift och kallelse att såsom Jesu lärjungar vara jordens salt och världens ljus. Ansvarsfull är denna uppgift. En läkares kallelse är full av ansvar. Missbrukas den, stå liv på spel. Vår kallelse är större, vårt ansvar likaså. Vi skola föra livsordet till en döende värld. En fyrvaktares uppgift är full av ansvar. I mörka natten får han ej låta ljuset slockna. Förrådiska klippor lura på seglaren, mot vilka han kan gå i kvav. Vår uppgift är större, vårt ansvar likaså. Runt omkring oss flyta vrak, mörka vågor häva sig. Är i oss kärlekens ljus brinnande, visa vi seglaren till hamnen? Känna vi det såsom vår skuld, om världen omkring oss förgås? Hava vi känt allvaret i Herrens ord till Hesekiel: »När jag säger till den ogudaktige — men hans blod skall jag utkräva ur din hand», (Hes. 3: 18)? Hava vi ingen skuld i världens mörker? I ären, säger Frälsaren, världens ljus.

Huru hava icke somliga Guds män känt detta ansvar? Läs, hur Moses, profeterna och forntida helgon kände det. Stå inför korset och se den törnekrönte frälsaren, han som bar våra synder i sin lekamen upp på träd. Han kände det. Se på Paulus och de övriga apostlarna och alla sanna Jesu vittnen under alla tider. De ha känt och burit ansvaret av denna kallelse att vara ljus och salt. Äro endast vi fria från ansvar? Alla helgons fruktan har varit

att bliva ljus, som slockna, salt som förlorat sin sälta. Fruktat även vi denna fara? Känna vi det nu så, att vi behöva bekänna vår synd samt i dag gå och på nytt taga upp vår kallelse?

Stor är denna uppgift både till sitt innehåll och till sin omfattning: salt att hindra den förhärjande upplösningen av det, som bör vara förenat; ljus att skingra mörkret i världen. Profeterna voro judafolkets, voro Kanans salt och ljus. Vår uppgift omfattar hela världen. I ären världens ljus, säger Frälsaren. I stigande bilder säges oss detta. Först *ljus på ljusastaken*, som lyser för alla dem, som äro i huset. Där begynner missionsuppgiften. Det är den närmaste kallelsen. Anse den ej för ringa. Var trogen där först. Vidare *en stad, som ligger på ett berg* och icke kan döljas. Det är en större krets: till grannar, samhälle, fosterland. Vidare *världens ljus* — solen, som famnar hela jorden med sina varma strålar. Det är den yttre missionen med sin mångfaldiga uppgift. Stora, härliga kallelse med rum åt alla! Rum för dem, som äro anvisade hemmets trängre krets. Huru väl behövs ej ljuset och saltet där! Rum för dem, som kunna tjäna i söndagsskolan och vardagsskolan, som evangelister, predikanter, prästmän o. d., var och en med sin uppgift och gåva. Rum för inre missionen, rum för yttre missionen, för solstrålar åt alla håll och missionsfält.

Nådefull är denna uppgift. Nådefull mot en värld, som håller på att förgås, att upplösas. Ha än människorna slitit Guds band från sitt hjärta och skilt sig från Gud, så äro de dock ej av honom förkastade. Han vill giva motgift mot mörker och förruttnelse. Ljus och salt: ljus att lysa in i varje mörkt hem och hjärta, salt att hindra all upplösning. Han vill återknyta bandet med varje hjärta. Han vill ge ljus: förlåtelsens ljus över det flydda, fridens ljus över det närvarande, hoppets ljus över det tillkommande. Han vill giva salt: karaktärens salt, sanningens, ärlighetens, manlighetens salt, salt som skapar hjältar och hjältemod. Nådefull är denna kallelse mot oss, som fått den. Den ger livet värde. Den ger oss en uppgift, en räddande uppgift. Hade tio rättfärdiga funnits i Sodom, hade staden bevarats. Sanna Jesu lärjungar äro samhällsbevarande element. De äro ett dammfäste mot orättfärdighet. Därför söka samhällsupplösande krafter på allt sätt motarbeta de kristnas inflytande på alla områden. De hånas och förföljas. Bibeln sönderrives och trampas under fötterna både med ordens och gärningens kritik. Satan, förklädd till en ljusets ängel, som strider för sanning och tro, delar upp den kristna lärjungaskaran i partier av alla slag. De samlas omkring läran och förgäta läraren, som bad, att alla skulle bliva ett, och som ville samla alla vid sina fötter. Satan — om ej vi — har öga för betydelsen av saltet och ljuset. Han fruktar det, därför motarbetar han det. Skall hans mörka dödsmission lyckas? Man blir vemodig vid tanken på, hur ofta den gör det. Att han härskar i förruttnelsen, vem undrar väl därpå? Men då han fördärvar saltet och kommer ljuset att slockna, göres helgerån.

Utförbar är vår kallelse — huru ansvarsfull, huru stor den än synes vara. Frälsaren erkände den ringa början, som förefanns hos lärjungarne. I ären, säger

han, redan nu, trots all ofullkomlighet, synd, svaghet och brist, i ären salt och ljus. De hade blivit omskapade. Mera skulle de bliva. I skolen undfå kraft, när den helige Ande kommer över eder, och i skolen vara mina vittnen både i Jerusalem, Judeen, Samarien och till världens ändar. (Apg. 1: 8.) Här är den outtömliga kraftkällan. Du svagaste Guds barn, du är genom tron på och kärleken till Jesus redan nu ett begynnande salt och ljus. Grip om och tro din kallelse. Du, liksom lärjungarne, har ett svårt Jerusalem att vittna uti. Hur kan det utföras? I skolen undfå kraft, beklådas från höjden. Tag upp din himlafarne Elias' mantel. Låt den falla över dig. Den faller, då du i lydnad gör hans ord, även om du skulle få vänta. Bättre att vänta än gå orustad. Herren vill själv förbereda och giva kraft till varje uppdrag även i ditt Jerusalem, Judeen och Samaria.

Skola vi utföra denna vår ansvarsfulla, stora och nådefulla kallelse, så gäller det att leva kärlekens offerliv. Saltet upplöses, syns ej — men kännes. Ljuset brinner ned — kan ej skona sig självt, om det vill lysa. Vetekornet dör och bär frukt. Herren läre oss detta offerliv — detta hängivande åt honom, till tjänst för hans rikssak. Alla ha vi del i det uppdraget — vår plats i helgonskaran härnere. Helgonskaran däruppe har övervunnit och omgiver oss — vinkande — väntande oss. Må ingen förlora sin segerkrans!

Världen behöver oss, eljest dör hon i mörker och förruttnelse. Jesus behöver oss, ty han längtar att frälsa och upplysa alla. Helgonskaran behöver oss, ty utan oss kan den ej varda fullkomnad. Den himmelske Fadren behöver oss till arvingar av sina omätliga rikedomar.

O, må ingen bli tillbaka
Här i denna mörka värld,
Må vi alla där få mötas
Efter slutad pilgrimsfärd.

Frits Peterson.

»Om bibeln icke kommit hit.»

En resande, som icke förstod att uppskatta missionen, gjorde ett besök på en av Fidjiöarna och rådde en kristen hövding att övergiva tron på bibeln, vilken, sade han, de bildade klasserna i Europa icke mera trodde på. Hövdingen pekade på en ofantligt stor sten och därefter på en stor ugn på slutningen av kullen och omtalade för den resande, att på den ena hade de haft för sed att mörda sina fångar och på den andra steka dem för att sedan äta dem »och», tillade han, »det är, vad vi skulle hava gjort med eder, om bibeln icke kommit hit.»

(Ur »The Illustr. Mission News».)

Svar på brev.

I mitt förra brev svar lovade jag att nästa gång påpeka några ytterligare uttryck, som, på samma gång de äro framsprungna ur en felaktig åskådning, även äro ägnade att hos dem, som höra eller läsa dem, alstra oriktiga föreställningar. Jag läste helt nyligen t. ex. följande:

»Det tager så lång tid för oss att lära Guds väg med oss, innan vi förstå, att han vill, att vi skola vara intet, hava intet, vilande endast vid hans nåd. Detta är just en punkt, som medför så många svårigheter. Vi inbilla oss, att Herren dock vill hava något av oss, något mera än den där tomheten vi känna, och så anstränga vi oss att kunna giva honom något, i stället för att bokstavligen blott bringa honom vår tomhet.»

Om jag nu frågar, var i den Heliga Skrift ett sådant tal föres, så blir svaret: *ingenstädes*. Såsom jag i mitt förra brev sade, är denna åskådning egentligen buddaistisk, ty buddaismens mål är just det, att människan skall bliva till intet och gå upp i den s. k. nirvanan. Helt annorlunda tala apostlarne. De säga t. ex.: »Jag förmanar eder alltså, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att ställa fram edra kroppar till ett offer, som är levande, heligt, Gud välbehagligt, eder förnuftiga gudstjänst. Och skicken eder icke efter denna tidsålder, utan förvandlens genom sinnets förnyelse, på det I mån pröva, vad som är Guds vilja: det goda och Gud välbehagliga och fullkomliga.» (Rom. 12: 1, 2). »Och överlämnen icke edra lemmar såsom orättfärdighets vapen åt synden, utan överlämnen eder själva åt Gud, såsom levande från de döda, och edra lemmar såsom rättfärdighets vapen åt Gud. (Rom. 6: 13). »Därför, mina älskade, såsom I alltid haven visat lydnad, så verken — icke allenast såsom i min närvaro utan nu mycket mer i min frånvaro — med fruktan och bävan eder egen frälsning.» (Fil. 2: 12). »Bröder, jag räknar icke mig själv för att ännu hava gripit det. Men ett kan jag säga: glömmande det, som ligger bakom, men sträckande mig ut till det, som ligger framom, jagar jag på målet till segerlönen av Guds kallelse ovan till i Kristus Jesus.» (Fil. 3: 13, 14).

Vi skola aldrig tro, att vi göra saken uppbyggligare genom konstlade och bibelvidriga uttryck. Ofta händer, att människor, som hört en predikan full av sådana där obibliska uttryck, förundra sig över den »djuphet i andliga ting», som predikanten ådagalagt. De känna en andlig njutning av att få höra dylika uttalanden. Det mystiska, obegripliga, överdrivna gör ett djupt intryck på dem, det är allt. Men detta intryck är icke sunt.

Aposteln Paulus förmanar de troende att hålla sig till de sunda orden om vår Herre Jesus Kristus och den lära, som är enligt gudaktighet (1 Tim. 6: 3). Märk det uttrycket: »sunda ord». Det är icke nog, att innehållet, att jag så må säga, är sunt, även de ord, varit det klädes, skola vara sunda. Det är icke nog, att en sång i och för sig är vacker, man måste öck ha en däremot svarande skön melodi. Annars kan en öskön och otämlig melodi förstöra den skönaste sång. Samma lunda är förhållandet, när det gäller att framställa den

gudomliga sanningen i predikan eller skrift. Låt oss se till, att det vi predika är den sanna evangeliska läran om Gud och den han har sänt, Jesus Kristus, samt att vi kläda den förkunnelsen i *enkla* och *sunda* ord, som även de enfaldigaste kunna fatta. Icke i fantastiska uttryck, som fräsa och blända likt en raket, som stiger högt, men snart slocknar.

Vi hade en tid i Sverige, då det räknades som själva kärnan i evangelium att säga, att hela världen var rättfärdig, hela världen frälst, alla synder borttagna, att de fördömda alltså lågo i helvetet med borttagna synder m. m. dyl. Dess bättre hava sådana där obibliska uttryck allt mer och mer blivit utrensade, men ännu återstår, såsom jag ovan sagt, mycket, som behöver följa med. Många skola tycka, att man genom sådant rensningsarbete berövar dem mycken uppbyggelse, men därmed är ingen fara. *Den enkla, evangeliska sanningen är det enda, som skänker sann uppbyggelse*, och om människor tro sig få uppbyggelse genom något annat, så är den uppbyggelsen att likna vid den glädje, som den känner, vilken berusat sig med starka drycker.

Det är tråkigt, när man hör en predikant draga till, om jag så må säga, med de största orimligheter och sedan upptaga kanske 15 à 20 minuter för att förklara dem på ett sådant sätt, att deras mening må bli riktig. Låt oss i våra tankar och vår framställning sträva efter det enkla, det sunda, för de enfaldiga åtkomliga. Därmed ära vi Gud mest och tjäna folket bäst.

P. W.

Predikanter avlöning.

Med anledning av, vad jag om denna sak skrev i n:o 15 av Pietisten, har jag mottagit följande meddelande från en gammal missionsvän:

»Härom dagen blev jag helt ofrivilligt åhörare till ett samtal mellan en missionsförenings kassör och en annan medlem i föreningen. Kassören sade: »Huru skall man göra? Här kommer än en och än en annan predikande broder och bjuder ut sig för tillfället och fordrar då logi och kost och därtill ersättning för sitt tal, och det artar sig att bli en extra utgift så stor, att det knappast vill gå ihop för oss, så att vi kunna giva vår egen predikant behöflig löneförhöjning. Härom dagen kom ett brevkort från en igen. Han hade ett ärende hit på söndagen och ville han även tala litet vid vår söndagsgudstjänst. Han skulle komma på lördagen. Vi kunde varken neka eller lova. På fredagen redan kom han, och naturligtvis måste missionsvännerna taga emot honom. Han bodde i väl två dagar och fick kost och talade sedan litet på söndagsförmiddagen. Sedan ville han veta, vem som var missionsföreningens kassör, ty han ville ha ersättning för sitt tal. Vad tyckes? En annan gång kom en annan nästan på samma sätt, och när han fick sin avlöning, blev han missnöjd och uttalade den tanken, att någon annan missionsförening skulle bättre förstå att uppskatta honom och därför avlöna honom bättre. Ibland kommer ett meddelande till predikanten med erinran om något sammanträffande, någon bekantskap, och man beder: »Sätt ut ett möte

för mig den eller den dagen!» naturligtvis under förutsättning, att den kommande skall få bo och spisa gratis och kanske även få litet ersättning för sitt tal vid ett tillfälle, då knappast det var möjligt att få någon publik samlad. Sådana historier finnas i mängd.»

»Den tilltalade svarade endast: »Vi få lov att vid något församlingsmöte fatta en bestämd regel i detta fall, ty vi måste väl ändå i första hand tänka på vår egen predikant och söka ställa så, att han får behöfligt underhåll, och att vår egen verksamhet hålles uppe.»

Detta är en ganska ledsam historia. Predikanten kan känna det ledsamt, om han icke gratis mäktar vara alla lustresande predikanter gästgivare, och mången gång känna medlemmar det ganska ledsamt, om de icke kunna taga emot alla dessa, som under åberopande av predikantens vänskap och bekantskap begära att få komma och tala litet samt bo och logera gratis på sina turistfärder genom föreningarna här och där.

Är det manne nitet om att få vara till välsignelse, som driver till att handla så? Är det icke i första hand ekonomin man tänker på? Paulus skulle bestämt icke ha handlat så. Kanske skulle det icke skada att tänka litet över detta.»

Det är högst allvarliga saker, som detta meddelande berör. Ty det gives tyvärr en del predikanter, vilka utan kallelse så där tränga sig på församlingar, icke sällan berömmande sig av stor helighet och en hög ande: »de vilja icke, såsom andra, stå på ett ställe och hava lön, de vilja inga legoherdar vara, utan dag för dag bero allena av Herren, och vad han giver». Detta låter något, och det är otroligt, huru lättrogna många kristna äro, även sådana, av vilka man hade skäl att vänta mer andligt förstånd.

Men så kan väl även hända, att predikanter, som äro anställda i församlingar, på sina fritider få lust att göra turistfärder och se sig om. Däri ligger intet ont. *Men då böra de icke, för att få respengar och underhåll, tränga sig på andra församlingar och deras predikanter.* Hava de någon kallelse, så må de följa den. Hava de icke det, så må de bli hemma eller resa rätt och slätt som turister på egen bekostnad. Även här gäller aposteln's ord: Låten allting ske anständigt och i ordning (1 Kor. 14: 40).

För övrigt må jag angående predikanter i församlingarna påpeka, att de verkligen icke äro så avlönade, att man utan begränsning får taga deras gästfrihet i anspråk. *De ha icke råd.* Ofta äro även deras hustrur alldeles tillräckligt ansträngda av sitt eget hushåll, så att det blir *betungande* för dem att taga emot och härbergiera främmande. De äro ju ytterst få, som ha råd att ha en tjänare.

Detta kan nu av många anses vara en ringa och världslig sak. Men det är icke så. Aposteln Paulus själv var angelägen att icke vara någon till tunga, där han för fram, och detta just i den avsikten, att han icke måtte göra evangelium något hinder. Låt oss lära av honom.

P. W.

Om kungörelser.

Att vid gudstjänsterna före eller efter predikan uppläsa allehanda kungörelser har alltid varit en stötesten. I gamla tider hade man i statskyrkorna den seden, att predikan avdelades i två delar, en inledning och en avhandling. Mellan dessa två delar upplästes kungörelserna. Det är längesedan detta togs bort, och då flyttades kungörelserna till omedelbart efter predikan. Emellertid var även detta störande, och numera uppläses kungörelserna, efter sedan hela gudstjänsten är avslutad. Då kan var och en, som vill, stanna och höra, och var och en, som det icke vill, kan gå sin väg.

I våra bönehus går det i allmänhet så till, att man efter predikan och bönen men före slutsången läser kungörelserna. Kanske på några ställen det förekommer, att de läsas efter sången. Det erinrar jag mig emellertid icke, att jag hört på något ställe.

Att kungörelserna måste läsas, det tyckes nu vara alldeles oundvikligt. Men för att göra dem så litet störande som möjligt, bör man först och främst inskränka deras antal, så långt man kan.

För det andra böra de göras så korta som möjligt. Det är därför någonting alldeles onaturligt, när en predikant håller en liten predikan över en kungörelse. När jag hör sådant, så kommer jag att tänka på Frälsarens ord, huru den onde plockar bort ordet ur deras hjärtan, som ha hört, på det att de icke skola tro och bliva frälsta. Om en åhörare haft uppbyggelse av predikan och sången, så måste man erkänna, att mycket därav går förlorat, om han skall höra en massa kungörelser med långa utläggningar.

Kungörelserna äro i regeln av två slag, dels sådana som tillkännagiva någonting enstaka, såsom t. ex. att det den eller den dagen skall bliva en syföreningsförsäljning eller en fest, dels sådana som tillkännagiva någonting, som regelmässigt återkommer hvarje vecka, såsom t. ex. att det på måndag skall bliva församlingsmöte, på tisdag ungdomsmöte, på onsdag predikan o. s. v. Allt sådant där regelmässigt återkommande kan man lämpligast trycka såsom en kungörelse och anslå på en tavla utanpå bönehuset, ifall det ens behöves. I de flesta fall böra ju församlingsmedlemmarne ha reda på det utan särskilda kungörelser.

Jag har många gånger hört församlingsmedlemmar, som klagat över det störande i den stora mängden kungörelser och ännu mera över somliga predikanter stora förmåga att utbreda sig i många ord över de särskilda kungörelserna. Det synes mig därför, som borde församlingsrådet i varje församling taga denna sak i allvarligt övervägande och försöka att ordna det till det bästa. Metodisterna hava, åtminstone på många ställen, den seden, att de läsa upp kungörelserna före predikan. Huruvida nå detta är bättre, det lämnar jag därhän. Emellertid är det många, som tycka så.

Vid flera riksdagar och kyrkomöten har frågan om denna sak varit föremål för överläggningar. I statskyrkan har man svårare att komma till något verkligt resultat, men i friförsamlingarna bör det kunna gå. Och det bör ske.

P. W.

Oangenäma plikter.

Det är icke ovanligt att i gruvdistrikt få se män, vilkas ansikten äro så fullkomligt svärtade av rök, att man knappt kan tro, att de äro vita. Sålunda fortsätta gruvarbetarne dag efter dag, år efter år. Frågade du några av dessa män: »varför skaffen I er ej något trevligare att göra?» finge du troligtvis till svar: »Någon måste naturligtvis utföra även detta arbete. Om ingen gjorde det, varifrån skulle Ni få edra kol, edert järn, edert bly, edert guld o. s. v.?» De synas vara nöjda med sin lott och belåtna med sin avlöning. Begagnandet av vatten, tvål, handduk och borste kan dessutom snart göra dem rena och sätta dem i tillfälle att tillbringa lyckliga timmar med sina familjer eller att deltaga i religiösa möten o. d.

Vi ha mycket att lära av dessa män, när det gäller vårt arbete för Herren. Det är den kristna församlingens plikt att, så att säga, gräva ut den oomvända mänskligheten ur smuts och synd. Och det fordras hårt arbete bland rök och eld, spillror och smuts för att uppnå goda resultat. Det är för den mänskliga känslan behagligare att uppsöka trevliga platser, att sjunga om religionens frid och himmelens härlighet och hålla sina händer rena från motbudande arbete. Men någon måste gå ned i jorden och gräva upp de dyrbara metallerna, annars skulle de för alltid ligga begravna. Någon måste upplysa världen om hennes synder, dess sorgliga och förlorade tillstånd. Någon måste bliva nedrökt, när han påvisar de talrika fallgropar, i vilka den obetänksamme kan falla och bli uppslukad av syndens orenhet. Det är icke nog, att vi kläda oss i fina kläder, att vi sitta på dynbeklädda stolar eller ligga i sängar av elfenben, begrundande det närvarandes behag eller drömma om framtida härlighet. Någon måste åtaga sig den oangenäma plikten att andas kvävande rök, att arbeta på farliga platser och åtaga sig saker, som endast Guds kraft kan hjälpa oss att utföra. Någon måste leva och vittna och arbeta emot högfärd, ond lusta, girighet, världsliga nöjen, ärelystnad, onykterhet och andra döds-synder, vilka störta en människas själ i fördärvet. Men att göra detta medför prövningar, svårigheter, självför-sakelse och någon gång förföljelse. Och dock måste någon göra det. Vill du bli en av dem? Belöningen kommer att bliva tusen gånger större än ansträngningen. Jesu Kristi blod kommer att bevara dig ren och vit. Och förkänslan av den kommande härligheten kommer att uppmuntra dig att gå framåt mot det himmelska målet.

Drag dig ej för att utföra en oangenäm plikt. Någon måste göra det. Annars kommer världen aldrig att bliva frälst.

Ur Gospel Herald.

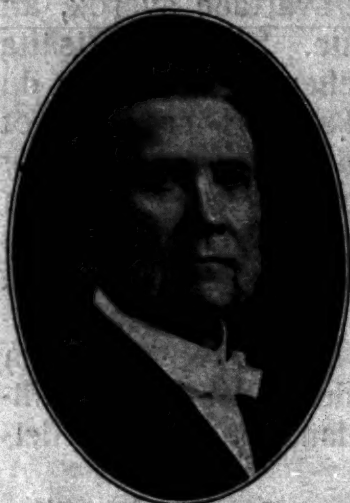
Trons liv.

Det finnes ett liv, som ej skövlingen når,
Som ljus från den eviga livssolen får,
Från honom, som sade: »Självljuset jag är,
Som frid åt den döende världen beskär.»

G. W.

En broderlig hälsning till Missionsförbundet och dess vänner i Sverige.

C. A. Björk.

För två år sedan gjorde undertecknad i sällskap med min hustru en påhälsning i vårt fädernesland Sverige. Där fingo vi tillfälle att göra en kär bekantskap med många predikanter och övriga troende vänner på de skilda platser, som då besöktes. Vi bära med oss sköna minnen från denna vår sista resa i vårt kära fädernesland.

Genom Pietisten, som jag förmodar, att i alla läsen, skall jag bedja att få sända en broderlig hälsning till alla dessa vänner samt tacka för den kärlek och broderlighet, varmed vi allestädes så vänligen bemöttes. Då vi äro av samma tro, sinne och mening, samt leva av samma nåd och verka för samme frälsare i samma himmelska kallelse, så är det uppmuntrande att träffas här i tiden och få känna varandra som syskon för evigheten. Varje sommar är det flere av våra predikanter, som göra påhälsning i det kära Sverige. De som kunna vara med vid Förbundets årsmöten, de få då tillfälle att träffa många av Förbundets predikanter och ledande män och göra deras bekantskap. Vi hava ock här i Amerika haft besök av flere kära predikanter från Förbundet i Sverige. Deras besök hava varit oss till sann uppbyggelse, och de hava lämnat kära minnen efter sig. Dessa ömsesidiga besök vilja vi värdera, ty de giva oss tillfälle att bättre lära känna varandra och verksamheten i de båda Förbunden, för att i kärlek och endrökt kunna samråda, lära av varandra och vara varandra behjälpliga i verksamheten på våra skilda missionsfält.

Tiden för vår vistelse här på jorden är kort, därom påminnas vi dagligen. Vår skola har fått göra kännbara förluster, därigenom att Gud till sig hemkallat två av skolans lärare på mindre än ett års tid. Den siste av dem, prof. A. W. Fredrickson, reste till Sverige i sällskap med sin fru och sin lille gosse i avsikt att kunna förbättra sin hälsa. Men han fann i stället där sin grav. Vi stå alla i tur att hädankallas. Må vi blott finnas vakande och vara redo!

Det är oroliga tider i Sverige. Dock är det ingen fara för Guds folk. Gud är vår tillflykt och starkhet. Det är fåfängt att försöka tysta honom, som av himmelen talar. Han är Konungen med makten i himmel och på jord. Med sin makt skall han bevara sina vänner och krossa sina fiender. Hans fiender kunna vara många, men de äro alla vanmäktiga, såsom rök för vinden. De äro skyar utan vatten, som för sig själva skymma solen, men de kunna icke släcka den. Gud kan icke ändras. Han har givit oss sin Son till en frälsare, och det kan icke ändras. Han har bestämt, att var och en, som tror på honom, skall hava evigt liv, och det kan icke ändras. Frukta icke, du lilla hjord, ty det är eder Faders goda behag att giva eder riket, och det kan icke heller ändras. Denne Guden är vår Gud, och vi vilja

inga andra gudar hava. Vi vilja lita på honom, hör samma honom, åkalla honom och gå fram för hans ansikte med tacksägelse. Under tiden mötas vi vid nådastolen för att få nåd till hjälp, till dess vi träffas inför hans tron.

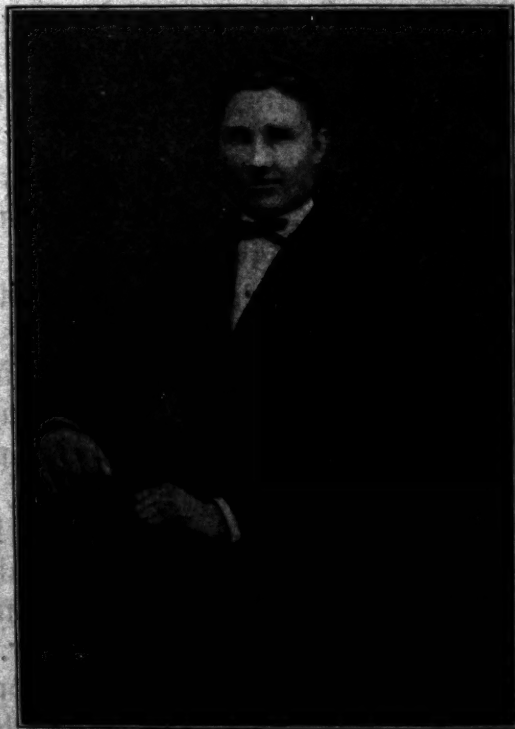
Broderligen
C. A. Björk.

Johan Johansson, V. Vad †.

Vidstående fotografi visar läsaren bilden av i den eviga vilan ingångne föreståndaren för Bärby Missionsförening, Simtuna, Johan Johansson i V. Vad. Johansson var född år 1850. Han växte upp under sina föräldrars kristliga inflytande, men levde icke förty främmande för Gud till år 1877, då Herren blev honom för stark, och då han på fullaste allvar kastade sig i den uträckta frälsarefammen. Följande år ingick han som medlem i Bärby Missionsförening och har sedan många år tillbaka stått såsom nämnda förenings föreståndare. Nu är han borta från kroppen och hemma hos Herren. Hans plats står tom i hemmet, där saknaden givetvis kännes störst. Men även i församlingen är tomrummet efter den hemgångne mycket stort. Litet var känner det, som om hans plats icke kunde fyllas. Församlingens väl låg städse innerligt på hans hjärta. Han glömde henne icke i sina förböner, icke ens i de allra sista stunderna, då han till följd av svaghet icke orkade säga många ord. För predikanten på platsen var den hemgångne vänneren alltid ett trofast stöd. På predikan ville han, så vitt möjligt, alltid vara med, och genom hans kraftiga sång och varma vittnesbörd höjdes stämningen i mötena betydligt.

Han var allas vän, hatade icke, då han blev hatad, utan bad för sina fiender och sökte alltid att sprida kärlekens värme omkring sig. De sjuka besökte han flitigt, ofta i sällskap med socknens kyrkoherde, A. Hylander. Man såg honom ibland i värsta brådskan gå ifrån överhängande arbete till någon sjuk för att för denne peka på den rätte hjälparen för både kropp och själ. Johanssons arbetsdag blev, så tycker man, alltför kort. Fredagen den 27 aug. kom budet, och Johansson fick, såsom han själv sade, kort innan han utandades sin sista suck, »gå hem». »De, som hava redligen vandrat, ingå till frid och komma till vila på sina läger».

L. J. Palm.

Johan Johansson.

Missionsförbundets böne- och offerveckan. Redan i föregående nummer av denna tidning påminde vi om tiden för vår tacksägelse-, böne- och offerveckan. Den kommer att hållas den 24—31 oktober.

Nu vilja vi tillägga, att programmet för offerveckan är under utarbetning och tryckning, och att vi komma att i år tillhandahålla lösa program för böneveckan. Dessa program kunna rekvireras utan någon kostnad från Svenska Missionsförbundets Expedition. De äro avsedda att utdelas under veckan för att användas av deltagarne i bönemötena. Men ju förr rekvisitioner på sådana inkomma till Expeditionen, desto bättre i och för bestämmande av upplagens storlek.

Våra kvartalsmöten.

I början av denna månad hölls, som redan är bekant, vårt första kvartalsmöte i Sandviken. Det andra av dessa möten kommer att hållas i *Borås* under loppet av november månad. Det tredje mötet skall hållas i *Vimmerby* strax på nyåret och det fjärde i *Örnsköldsvik* vid påsktiden nästa år. Må Herren få välsigna dessa möten till fromma för missionssaken och till uppmuntran för missionens vänner på skilda håll.

Evangelistkurser under vintern.

Såsom synes framgå av de annonser, som gång efter annan äro införda i våra tidningar, kommer under hösten och vintern att hållas ett stort antal evangelistkurser i skilda delar av landet. Vi ha räknat ut, att icke mindre än tio sådana äro planerade. Och efter en moderat beräkning torde minst ett 100-tal unge män genom dessa kurser komma i mera direkt verksamhet för Kristus på den inre missionens stora fält.

Må våra kära missionsvänner innesluta även dessa kurser, deras ledare och lärjungar, i förbön inför missionens herre.

Distriktsföreståndarne. Distriktsföreståndarne A. G. Lindquist och C. F. Nyström hava meddelat, att de icke vilja komma i åtanke vid nästa val 1910. Distriktsförsamlingarna böra därför redan nu börja tänka på efterträdare till dem.

Lindquist skriver: »Då jag i flere år varit mindre stark till min hälsa, känner jag nu behov av att slippa de långa och tröttande resorna. Jag vill nog efter de krafter, Herren förlänar, fortsätta med arbete i hans vingård, även sedan jag slutat denna tjänst, men som sagt är, resorna behöver jag komma ifrån. Jag känner mig tacksam till Gud, att jag i över 40 år fått vara med i arbetet såsom predikant, men på samma gång kännes det nästan smärtsamt, att jag på grund av vad ovan

är sagt, nu behöver trada tillbaka. Jag har ju ändå uträttat så litet, och det, som är gjort, är i många avseenden ofullkomligt och mycket bristfälligt. Men Herren är ju en förlåtande Gud, som förlåter det, som behöver förlåtas, och helar alla brister. Hålle Herren mig vakande, så att jag må vara redo att följa, då han kallar mig hem till den eviga vilan.»

Nyström skriver: »Att distriktsföreståndarebefattningen inom 5:te distriktet behöver ombyte, så att en yngre och kraftigare person kommer i mitt ställe, är nog en rättsinnig tanke hos en stor del av distriktets medlemmar. Denna tanke är ock i full överensstämmelse med min egen övertygelse. Därför ber jag, att mitt namn icke må sättas i fråga vid nästa distriktsföreståndareval. Mitt hjärtas önskan och bön till Gud är, att den, som kommer efter mig, må vara starkare än jag till att i rikt mått framföra hans sak.

Fastän jag således har att beräkna blott ett år, till dess jag har att lämna den för mig mycket kära distriktsföreståndarebefattningen, som jag under mycken bristfällighet ändå ärligt velat sköta efter bästa förstånd och förmåga, är jag tacksam för utsikten att få på annat sätt tjäna Herren och Missionsförbundet, så länge hälsa och krafter det medgiva. Räknar Herren mig trogen, så har han någon plats för mig i det stora vingårdsarbetet, så länge dagen varar. Sedan kommer vilan, den eviga och roliga.

Till sist ett varmt tack för allt det tålmod och överseende, som bevisats mig. Där jag genom obetänksamhet förefallit sårande, det ber jag av uppriktigt hjärta, att det må förlåtas mig såväl av människor som av Gud genom Jesus Kristus.»

Missionsskolans hushåll.

Såsom allmänt torde vara känt, har vår Missionsskola börjat ett nytt läsår. Det skedde den 1:sta i denna månad, då upprop hölls med eleverna. Deras antal är i år det största, som varit, sedan Missionsskolans grundläggande. Samtliga elevers antal uppgår till icke mindre än 82.

Under föregående år hava våra vänner i landsorten sänt till Missionsskolan för det stora hushållets räknig åtskilliga jordbruksprodukter, såsom potatis, kålrötter, lingon, frukt, ägg, smör m. m. Vi hava velat erinra om detta, och på samma gång kunna vi säga, att dylika gåvor även i år skulle vara mycket välkomna.

Sådana saker adresseras endast: Missionsskolan, Värtans järnvägsstation.

Kongomissionsutställningen i London.

Såsom vi förut meddelat, hålles just i dessa dagar en rätt omfattande kongomissionsutställning i London. Den öppnades den 18 september. Utställningen är anordnad av de skilda protestantiska sällskap, som bedriva mission i Kongo. Även Svenska Missionsförbundet deltar i densamma. Såsom dess representant har missionsutskottet sänt dit vår äldste kongomissionär, K. J. Petersson.

J. A. Hultmans från Amerika resor. Till Expeditionen ingå dagligen kallelser rörande besök av sångaren pastor J. A. Hultman från Amerika. På alla dessa hava vi icke hunnit lämna något svar. Vi bedja därför att på detta sätt få tillkännagiva, att Hultman redan är ute på en resa, och så fort denna avslutas, kommer en ny att utsättas. Hultman har beräknat att stanna i Sverige till och med 2 år, om så skulle behövas. Alla, som därför begärt att få besök av honom, kunna påräkna detta, ehuru det naturligtvis på sina ställen kommer att dröja rätt länge, innan han hinner dit. Vi skola emellertid underrätta i god tid om besöket.

Resultatet av Hultmans sångstunder. Enligt uppgörelse med Svenska Missionsförbundets Expedition och missionsutskott få missionsvännerna på de skilda platser, dit sångaren Hultman kommer, själva bestämma inträdesavgiften. Men av inkomsten skall hälften tillfalla Hultman som ersättning för tid, resor och arbete. Den andra hälften delas på så sätt, att församlingen på platsen erhåller hälften därav eller $\frac{1}{4}$ av bruttoinkomsten, och den andra hälften tillfaller Svenska Missionsförbundets understödsfond. Det är en glädje för oss att kunna meddela, att vi på det sättet redan mottagit för fondens räkning över sjuhundra kronor.

Frikyrkomötet.

Frikyrkomötets anordningskommitté hade fredagen den 17 sept. sammanträde å Svenska Missionsförbundets expedition, därvid till ordförande i kommittén valdes predikanten J. Nyrén, till vice ordförande pastor K. E. Norström, till sekreterare och kassör pastor K. A. Modén samt till vice sekreterare red. J. Byström. Också bestämdes, att frikyrkomötet skall hållas i Stockholm onsdagen den 9:e—fredagen den 11 febr. 1910. Till konferenslokal hoppades man som vid förra mötet få använda Immanuelskyrkan, och anhållan härom skulle inlämnas till Luterska missionsföreningen. Hos förtsa baptistförsamlingen skulle göras framställning om att få använda nedre salen i Betelkapellet till konferensbyrå. Ett par större konserter hoppades man även nu kunna anordna, liksom vid förra frikyrkomötet. Vidare fastställdes representationsrätten och bestämdes, att frågor och överläggningsämnen för frikyrkomötet få av vederbörande insändas t. o. m. den 31 dec. 1909.

Borgstena nya missionshus i Västergötland blev under stor tillslutning av missionsvännerna från när och fjärran högtidligen invigt söndagen den 12 sept. Tal

och föredrag höllos av hrr Eriksson, Hansson, Andersson, Bergh, Torell och Norberg. Körsång utfördes mellan föredragen av missionsvännerna från Borås.

Sunne missionsförening hade den 29 augusti ett ovanligt talrikt församlingsmöte, varvid fem nya medlemmar intogos i församlingen. Församlingsmötet, som var besökt av omkring 200 av föreningens medlemmar och avslutades med gemensamt nattvardsfirande, föregicks av ett väckande missionsföredrag av Missionsförbundets sekreterare, Wilhelm Sjöholm.

Mariebergs missionshus i Ölme, Värmland, vilket är det äldsta inom Värmland och under många år var församlingens skolhus på Allmänningen, har i sommar genomgått en grundlig reparation samt invigdes den 5 sept. Högtidligheten öppnades av skollärare Jonsson med bön och uppläsande av 2 Krön. 6: 18—22. Predikant Olofsson talade över dagens högmässotext och Erik Andersson i Västankärr avslutade mötet med ett anförande. Mellan föredragen omväxlades med sång och musik.

I **Mistelås** invigdes ett vackert och lämpligt missionshus söndagen den 22 aug. På lördagseftermiddagen hölls missionsauktion i det nya huset, då såväl de äldre som ungdomens arbeten försålles. Före försäljningen predikade G. Sandvall och Joh. Nilsson.

På söndagen predikade Axel Henriksson, Klas Rydberg, Lindberg, Joh. Nilsson, G. Sandvall, O. Gustafsson och A. Hurtig.

Av ordförandens redogörelse framgick, att man redan för 30 år sedan hade tänkt uppföra ett bönhus i Mistelås. Men då kom hinder i vägen. Många missionsvännerna, som då voro med, äro nu borta. De ha gått hem, sedan de tjänat Gud i bön och tro under sin tid. De, som då voro unga, ha blivit gamla men ha nu fått, med hjälp av unga, som sedan uppväxt och lämnat sig åt Gud, bygga ett missionshus.

Bönhuset, som är mycket ändamålsenligt, är uppfört av byggmästare Pettersson i Rydaholm och kostar något över 3,000 kr. Men offervilligheten bland vännerna har varit så stor, att blott 1,000 kronors skuld finnes på detsamma.

Trönö missionsförening höll missionsmöte sönd. och månd. den 15 och 16 aug. Tenggren från Sandarne, Per Andersson från Rengsjö samt pastor Thegerström framburo ordets sanningar. Mycken sång, dels gemensam dels av strängföreningen, förekom under mötet.

Mycket folk, mera än missionshuset kunde rymma, var båda dagarna samlad. Gud ske pris, att hans ord ännu förmår att samla skaror, som andäktigt lyssna två hela dagar å rad.

Västergötlands predikantförbund höll sitt årsmöte i Mariestad den 26 och 27 sistlidne aug. Omkring ett tjugotal predikanter voro närvarande.

Missionshusinvigning i Svärdsjö. Söndagen den 12 dennes var för Svärdsjö missionsförening, Dalarna, en högtidsdag, i det den då fick inviga ett nytt missionshus, som uppförts under sommaren i Östansjö by. Ehuru det förut inom socknen finnes sju missionshus, har det dock länge varit ett önskemål att få ett även i

nämnda by. Att det var en glädje för vännerna i orten, framgick av den stora tillslutningen, ty ungefär hälften av de närvarande fingo nöja sig med platsen utanför dörren.

Det har varit glädjande att iakttaga med vilket intresse arbetet har följts, icke endast av de troende, utan av alla inom byn. Särskilt måste man säga, att de jordägande byamännen visat sitt intresse för saken, i det de skänkt av byns s. k. undantag till tomt för huset.

Vid invigningshögtiden talade bl. a. kyrkoherde Holmgren, som med ett varmt evangeliskt föredrag invigde huset till dess heliga ändamål. Efter invignings-talet sjöng Lingheds sångförening en för tillfället vald sång, varefter förekom tal av flera talare.

Herr Lindgren från Krylbo överlämnade till missionsföreningen en penninggåva, skänkt utav f. d. Svärdsjöbor.

Festligheten avslöts härefter med bön.

Norrbottn—Inlands missionsförening hade anordnat missionsförsäljning och missionsmöte den 31 juli och 1 aug. i sitt missionshus i Porsä. Försäljningen gick efter förhållandena bra, och på söndagen hade mycket folk samlats för att höra fridens evangelium, som frambars av föreningens predikant, G. W. Gustafsson, samt predikant A. N. Josefsson från Boden.

Glädjande är att denna lilla förening, som till största delen består av fattiga medlemmar, med tillhjälp av det understöd av 300 kr., som Svenska Missionsförbundet lämnar, håller sig egen predikant.

Elfsby friförsamling invigde söndagen den 15 aug. ett litet trevligt missionshus. Huset, som rymmer c:a 90 personer, är centralt beläget och ligger högt och vackert.

Vid invigningen medverkade pred. Robert Hübner och E. O. Asplund. Det var ett gott möte. Vännerna voro mycket glada åt, att de nu för första gången fått samlas under eget tak.

Ett större ungdomsmöte var söndagen den 1 aug. anordnat i Ope missionshus, Jämtland. På förmiddagen började mötet med ett varmt bönemöte, som leddes av Efos Palmqvist, varefter tal höllos av F. G. A. Holm, Cederlöf och P. Danielsson. Eftermiddagens möte börjades med samtal över frågan: Vilka äro hindren för vår tids ungdom att komma till Kristus? Efter samtalet talade C. M. Hellström och de ovannämnda predikanterna. Mellan föredragen utfördes sång och musik. Mötet hade god tillslutning, och Guds Andes närvaro förnams på ett kraftigt sätt.

I Tegelsmora, Uppland, höll friförsamlingens ungdomsförening sin halvårsfest söndagen den 12 sept. Som missionshuset i Broddby f. n. undergår reparation, kunde ej festen hållas där. Men kontraktsprosten J. F. Högfors hade välvilligt öppnat socknens gamla, intressanta kyrka, och här höllos dagens möten, på f. m. i förbindelse med högmässogudstjänsten samt sedan på eftermiddagen. Kyrkan var hela dagen fullpackad av

folk, och det kändes varmt och gott i det ärevärdiga gamla templet. Föreningens vice ordf., Joh. Eriksson, hälsade de närvarande välkomna, och tal höllos av redaktör Marcellius från Gäfle, pred. Oscar Lans från Leufsta Bruk och pred. Gustaf Berg i Tegelsmora. — Söndagen förut hade Tegelsmora friförsamling haft välkomstfest för sin nye predikant, *Gustaf Berg*, förut stationerad i Karlshamn, varvid distriktsföreståndaren Nordqvist från Uppsala var närvarande.

Mora fria missionsförening har på församlingsmöte söndagen den 12 dennes enhälligt beslutat att till predikant och församlingsföreståndare kalla hr A. Öberg i Götlunda. Tillträdet sker den 1 instundande februari.

I Grillby missionshus hölls kristlig ungdomskonferens söndagen den 5 sept., till vilken troende ungdom talrikt samlats från Tröjden, Enköping m. fl. platser. Konferensen öppnades av predikanten på platsen, J. E. Björn, med välkomsthälsning och bön, varpå grosshandlare John A. Fors utsågs till konferensens ordförande. Sedan diskuterades frågorna: »Huru kännetecknas det, att en människa enligt Upp. 2: 4 har övergivit den första kärleken?» och »Vari består Jesu ok enligt Matt. 11: 29?» Den förra frågan inleddes av pred. J. Nyberg och den senare av H. Bartilsson. Mellan 1—3 hölls middagsrast, då gemensam middag intogs. På e. m. samtalades dels om målet för den kristna ungdomsverksamheten och dels om huru den troende ungdomen på bästa sätt skall kunna vinna den icke troende för Kristus, dels om andlig lättja och följderna därav. Diskussionen var lärorik och hjärterannsakande. Kl. 8,30 e. m. hölls offentligt möte, då predikanterna G. Larsson och E. Söderlund predikade.

Välkomstfest för predikant N. Aug. Bäckström och familj hölls söndagen den 12 sept. i *Skurup*, Skåne. Församlingens ordförande, handl. A. B. Palmgren, läste Apg. 8: 26 och för tillfället författade verser, varmed han å församlingens vägnar hälsade broder B. med familj välkomna till Skåne och till församlingen i Skurup. Efter kaffedrickning läste distriktsföreståndare O. N. Thomson 1 Kor. 4: 1, 2 och talade om predikantens och församlingens ställning till Kristus och till varandra. Han hälsade br. B. hjärtligt välkommen till distriktet och till det gemensamma arbetsfältet, varefter broder B. med bön och händers påläggning avskildes för sin verksamhet som församlingens predikant och föreståndare. Sedan styrelsen och flere av de närvarande givit B. minnesord, sjöng församlingen sången 614, varefter Bäckström tackade för det hjärtliga mottagandet och läste 2 Tess. 3: 1, uttalande sin önskan att få vara innesluten i församlingens förböner, »att Herrens ord måtte hava framgång och varda förhålligat». Efter den offentliga festen var enskilt samkväm anordnat för församlingen och andra troende, som inbjudits.

Festen var på samma gång en invigningsfest av missionshuset, som i sitt nyrestaureerade skick och för övrigt smakfullt dekorerat tedde sig riktigt inbjudande. Broder Bäckström skall utom Skurups församling tjäna Börringe och Abbekås friförsamlingar.

Predikanten J. Hög i Högbo fyllde den 6 sept. 50 år. Med anledning härav uppvaktades han på morgonen med sång av ungdomsföreningens medlemmar, vilka även såsom gåva överlämnade en gungstol. På kvällen var ungdomsföreningen inbjuden till jubilearens hem, där en trevlig stund tillbragtes. Gratulationer inkommo under dagen från flera håll.

Predikant J. O. Hultkrantz i Boxholm, som där varit stationerad i 5 år, avflyttar till Karlskrona den 15 oktober.

Predikanten E. L. Palmqvist i Sandviken har av Mjölby missionsförsamling kallats till dess predikant och föreståndare, med uttalad önskan att platsen måtte tillträdas den 1 nov.

Ljusdals fria missionsförening har beslutat kalla missionseleven Larsson från Vansbro till predikant.

Predikanten Hans Wesslén, som sedan 1902 verkat inom Helsinglands Ansgariiförening, tillträder sin plats som predikant och föreståndare för Jättendals brödrä-förening i Norra Hälsingland den 1 okt. d. å.

Predikanten Ant. Olsson, Tierp, har antagit kallelse av Köpings missionsförening att bli dess predikant. Platsen tillträdes den 1 oktober detta år.

Pastor E. Aug. Skogsbergh, som nyligen avslutat sin 25-åriga verksamhet som predikant vid Missions-tabernaklet i Minneapolis, har nu kallats som predikant för missionsförsamlingen i Seattle, staten Washington.

Pastor Aug. Pohl, f. d. predikant i missionsförsamlingen i Lake View, Chicago, som under de senaste månaderna varit sjuk till följd av slaganfall, är nu återställd till hälsan och har upptagit arbetet såsom predikant i sin nya församling i Irving Park, Chicago. Vi tillönska honom hälsa och framgång i verksamheten i fortsättningen såväl som hitintills.

Kyrkosamfunden i Förenta Staterna. Enligt en rapport från censusbyrån i Washington finns det 32,936,445 kyrkomedlemmar i Förenta Staterna. Av dessa äro 20,887,343 protestanter och 12,049,102 katoliker. Av protestanterna äro 5,749,839 metodister, 5,662,234 baptister, 2,112,494 lutheraner, 1,830,555 presbyterianer och 1,142,000 fristående. Siffrorna äro grundade på folkräkningen år 1906. Av hela antalet är 43,1 % manliga medlemmar och 56,9 % kvinnliga. I kyrkobyggnader var nedlagt ett kapital av 1,250,000,000 dollars, och för varje dag reste 8 nya kyrkor sina spiror mot skyn.

Lagens utgivande.

Text för den 3 okt. 1909. 2 Mos. 20: 1—17.

I. Inledning.

Från Röda havets strand fortsatte Israel vandringen mot det utlovade landet Kanan. Men det blev en äventyrlig och underbar färd genom öknarna, där de fingo hungra och törsta, och där Herren på ett underbart sätt gav dem, vad de behövde, till mat och dryck, och där han gav dem seger över fienderna. Efter en två månaders vandring genom öknarna Sur och Sin kommo de till öknen Sinai med berget av samma namn. Här slog de läger, här indelade Moses folket i avdelningar och satte huvudmän i spetsen för varje avdelning, och här gav Gud folket sin lag genom Moses. Det är om lagens utgivande, vår text för denna dag handlar.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. *Herren allena skall vara vår Gud*, vv. 1—3. När Israel samlat sig omkring Sinai berg, talade Gud till Moses och hela menigheten de ord, vi nu läst, och vi bruka kalla *Guds lag*. Dessa lagens bud äro i första hand ställda till Israels folk, men de äro vidare sådana ord, att de gälla alla människor. Vål den enskilde och vål det folk, som lyder dessa Herrens ord. De äro ett uttryck för Guds vilja med hänsyn till vårt förhållande till Gud och med hänsyn till vårt förhållande till våra medmänniskor. Se på vår första vers och säg, vem som talat lagens ord! Gud har talat lagens ord. Vad kallar han sig? »Jag är Herren, din Gud.» Varav se vi, att dessa lagens ord äro i första hand talade till Israel? »Jag har fört dig ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset.» Det var en särskild nåd, som Gud bevisat Israel. De voro nu ute ur Egypten, men de hade ännu icke tagit i besittning sitt jordiska fädernesland. Vi, Sveriges folk, äro ingens trålar, vi äro ett fritt folk, och vi äga därjämte ett fosterland, ett stort och skönt land. Det är Gud, som givit oss det. Vi böra därför känna oss lika förbundna till tacksamhet och lydnad för Gud och för hans vilja som Israel. När han talar 3:dje versens ord, talar han dem visserligen till Israel men därjämte till allt vad människa heter över hela världen, alltså även till oss. Och huru lyda dessa 3:dje versens ord? »Du skall inga andra gudar hava jämte mig.» Vad vill Herren vara för oss människor? Han vill vara vår Gud. Ja, han allena skall vara vår Gud. Honom skola vi älska, honom skola vi lyda och tjäna. Det är en ära, det är en nåd för oss.

2. *Gud förbjuder bild dyrkan och falsk gudstjänst*, vv. 4—5 b.

När Herren talade dessa ord från Sinai, då dyrkade alla andra folk på jorden avgudar, vilkas bilder voro gjorda av människohänder. Över sådant oförnuft skulle Israel och skola vi alla vara höjda. »Gud är en ande, och de, som tillbedja honom, böra tillbedja i anda och sanning», säger frälsaren. Och med vilka ord förbjuder Gud bild dyrkan och falsk gudstjänst i vår 4:de och början av vår 5:te vers? »Du skall icke göra dig något beläte... ej heller tjäna dem.» I Egypten hade Israel sett idel avguderi och bild dyrkan, och alla folk, med vilka de kommo i någon beröring, voro lika egyptierna i detta hänseende. Israels historia vittnar också därom, att ett sådant ord från Herren var av nöden. Bland oss tillbedes visserligen inga avgudabilder, men huru många tillbeder icke penningen, njutningen, självsväldet. Vi böra från barndomen vara höjda över sådant och tillbedja allena Herren vår Gud samt hålla honom helig och stor för våra hjärtan.

3. *Faran av att hata Gud och välsignelsen av att älska honom*, vv. 5 b—6. Liksom de många, många tusende blommorna på jorden, alla vända sina kronor och kalkar uppåt mot solen, så vill Gud, att de många, många tusende människorna i världen skola lyfta sina hjärtan i kärlek och tillbedjan upp till honom, ja, till honom allena. Och härutinnan går det icke an att för oss människor göra i denna sak såsom vi finna för gott. Ty hurudan säges Gud vara i vår 5:te vers? Han är en nitälskande Gud. Han har nit för vårt timliga och eviga väl. Och då synden är vår timliga och eviga olycka, huru måste han göra för att rädda oss? Han måste hemsöka synden med straff för att tukta oss till sinnesändring. Men om människan icke gör sinnesändring utan fortlever i synd och hat mot Gud, huru gör han då med fädernas missgärning? Barnen få lida därav. I huru många släktled? Ända in i tredje och fjärde led. Men vilken välsignelse kommer över den, som älskar Gud och håller hans bud? Dem bevisar han nåd intill tusende släktled. Tänk vilken välsignelse världen har genom en sann gudsfruktan! Alla böra vi vara angelägna om att älska och lyda Gud.

4. *Missbruket av Guds namn*, v. 7. Guds namn är stort och heligt liksom Gud själv. Därför skola vi aldrig bruka det på ett orätt sätt. Vi skola icke i dagligt tal lättsinnigt föra Guds namn på tungan, ty då missbruka vi Guds namn. Om vi bli litet skrämda, eller om vi tappa och slå sönder en sak, så få vi icke tanklöst utropa: »Herre Jesus!», »Herre Gud!» eller i häpenheten föra dylika talesätt. Det är att missbruka Guds namn. Ej heller skola vi tanklöst bedja våra morgon- och aftonböner eller utan andakt och eftertanke rabbla upp bibelord för att lära oss dem i minnet eller för att i skolan visa, hur bra vi kunna vår läxa, ty då missbruka vi Guds namn. Det är en svår synd att missbruka Guds namn, och på den synden följer straff såsom på varje annan. Huru säger Gud därför i 7:de versens sista del? »Herren skall icke låta honom bli ostraffad, som missbrukar hans namn.» Gud, inrista dessa ord i våra hjärtan, så att vi aldrig på något sätt missbruka ditt namn.

5. *Sabbatsbudet*, vv. 8—11. I sabbatsbudet ligger den största vishet och den innerligaste barmhärtighet uppenbarad gent emot oss människor. Ty när vi strävat och arbetat i sex dagar med flit och kraft, då kommer den sjunde dagen till oss med vederkvickelse och vila för både kropp och själ. Och den vilan har Gud sagt, att vi skola få. Men för att kunna få vila och sabbatsstämning för oss själva och över vårt hus och hem måste vi på förhand bereda oss härför. Huru säger därför Herren till oss i själva budordet? »Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den! Vi skola på lördagen göra undan så mycket vi hinna av läxor och annat sådant på lördagens eftermiddag och afton, och tänka ut det bästa möjliga för att få lugn och ro på söndagen.

Men när vi allvarligen arbetat och mödat oss under veckans sex vardagar med kroppsarbete och tankearbete, då ha vi icke haft så mycken tid att sysselsätta oss med det eviga och himmelska, icke så mycken tid för uppbyggelse omkring Guds ord, icke heller mycken tid till umgänge med våra kära i hemmet och till läsning av goda böcker och till sång. Söndagen bör vara en dag med Gud, en dag till självprövning inför Gud, en dag också för de våra i hemmet, då vi i kärleksfullt umgänge få smaka hemlivets rena fröjd och vederkvickelse. Tänk på detta och helga din vilodag på detta sätt och kom ihåg Jesu ord: Sabbaten är gjord för människans skull.

6. *Barnens bud*, v. 12. På Sinai berg tänkte Gud också på barnen och talade ett ord till dem. Huru lyder detta ord i vår 12:te vers? (Ett barn läser v.). Tänk huru stort, att Gud kom ihåg alla små barn i Israels läger, alla barn över hela jorden ibland alla folk. Gud vill, att av alla barn skola bli lyckliga människor. Och vägen till denna lycka anvisar han eder i det lästa ordet: »Hedra din fader och din moder.» Det ligger så oändligt mycket i detta ord. Och jag vet, att goda barn vilja vara mycket för sina föräldrar. Innerlig kärlek vill barnahjärtat ge far och mor, det är det första. Men så vill ett gott barn vara lydigt och flitigt. Det arbetar icke blott för att hjälpa far och mor utan för att glädja dem. Glädja dem isynnerhet genom att bli gudsfruktiga, bra och dugande människor. Å, vad faders- och modershjärtat gläds

över sådana barn! Men barnen och de unga skola tänka på att hedra alla gamla människor, alla, som äro äldre än de själva. Far- och morföräldrarna i första rummet, läsa och sjunga för dem, hjälpa och hugna dem på alla sätt.

Men vad hemmet är för oss i smått, det är vårt fosterland i stort. Sverige är alla svenskars stora hem. Här skola vi bo och leva såsom syskon för att främja varandras väl genom ett gott och nyttigt arbete i kärlek. Vi skola älska vår konung och lyda vår överhet, lyda Sveriges lagar och på allt sätt söka göra det gott och angenämt för varandra. Vad hava vi då för löfte i detta barnens bud? »På det du må länge leva i det land, som Herren, din Gud, skall giva dig.» För barnen i Israel gällde löftet att undfå och länge leva i Kanans land. Vi hava ett fosterland. Och vilja vi leva länge och i frid och glädje och trygghet i Sveriges härliga land, då skola vi lyda Guds röst i fjärde budet.

7. *Buden om vårt förhållande till andra människor*, vv. 13—17. Sedan Gud talat om vårt förhållande till våra föräldrar och till vår överhet talar han om huru vi skola skicka oss gentemot andra människor. Huru lyder ordet i 13:de versen? »Du skall icke dräpa.» Här höra vi, att Gud med dessa ord liksom bygger en mur omkring vårt och andras liv. Gud har givit oss livet genom att han låtit oss födas, han ensam har rätt att taga det genom döden. Vi skola därför vara rädda om vårt och andras liv samt vårda våra kroppar på det mest omsorgsfulla sätt. »Vi skola vara tvagna om kroppen med rent vatten.» Liksom somliga människor varje dag två händer och ansikte, så skola vi varje dag två hela vår kropp, kvickt och kraftigt. Därigenom bli vi friska, starka och härdade. Däremot skola vi undfly allt som skadar och föröder kroppen, såsom smuts, dryckenskap, nattvak och osedlighet.

Huru säges i 14:de versen om denna synd? »Du skall icke göra hor.» Till barnen vill detta ord säga: Håll dig kysk och ren till tankeliv, i ord och gärning! Den som övar otukt och dryckenskap, han föröder sin kropp- och själskraft. Det blir snart slut med honom såsom med ett ljus, som brinner i båda ändarna. Med detta ord vill Gud liksom bygga en mur omkring våra kroppar och omkring äktenskapet.

Se på vår nästa vers, och säg, vad Gud vill hägna med detta ord! Våra ägodelar. Huru lyder därför budet? »Du skall icke stjäla.» Vad kallas den syndare, som stjälar? Han kallas en ljuv. En sådan tjuv är nu icke bara den, som tillägnar sig sin nästas penningar, utan jämväl sådana, som stjäla bär och frukt i andras trädgårdar eller skadar andras djur, träd och buskar eller pratar bort timmarna under arbetstiden, när man kommit överens om en viss timpenning. Huru ljuder Guds ord till alla dessa små och stora tjuvar? »Du skall icke stjäla.»

Huru lyder det ord i 16:de versen, varmed Gud vill skydda ett gott namn och rykte? »Du skall icke bära falskt vittnesbörd.» Det gör man genom att beljuga, förråda, baktala eller illa berykta sin nästa, och detta är lika stor synd som att stjäla någons penningar. Ty vad stjälar den från sin medmänniska, som baktalar eller beljugar henne? Han stjälar bort den människans goda namn och rykte. Men på det att vi icke akola frestas att begå en så stor och ful synd, huru säger Gud i 16:de versen? »Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa.»

I den sista versen av vår text vänder sig Gud med sitt tal till den onda lusten och begärelsen i vårt hjärta. Huru säger han om den? »Du skall icke hava lust till din nästas hus.» Och vad nämner han särskilt i nästans hus? Hans hustru, hans tjänare, hans tjänarinna, hans oxe, hans åsna eller något annat, som tillhör din nästa.» Vi skola noga vakta oss att få lust eller begärelse till det, som tillhör någon annan. Vi skola i stället vara angelägna, att han, liksom vi själva, få ha sitt i fred.

Denna Guds lag, de tio budens lag, talade Gud först till Mose från Sinai, och Mose skrev sedan den på två stentavlor. Hela lagens innehåll kunna vi sammanfatta i ett enda ord: *älska*. Älska Gud, älska dina medmänniskor. I vårt Nya Testamente har vår frälsare fullkomnat dessa lagens ord, och om vi tron sluta oss till honom, så vill han lära oss *älska*.

Minnesvers: Ps. 119: 18. Öppna mina ögon, att jag må skåda undren i din lag.

J. B. Gauffin.

Israels avfall.

Text för den 10 okt. 1909. 2 Mos. 32: 1—14.

Inledning.

Det gamla förbundsfolket Israel, ur vilket historia vi nu några söndagar fått läsa och betrakta några texter, hade fått erfara Guds nådefulla hjälp vid så många tillfällen, att hela folket väl bort lära sig inse Guds trofasthet. Med väldig arm hade han fört Israel ur Egypten och ledsagat dem genom sin tjänare Mose ända fram till Sinai. Där gav han folket sin lag. Men där inträffade ock det sorgliga Israels avfall, varom vi i dag få läsa.

Israels uppmaning till Aron, v. 1.

Moses vistelse på berget Sinai blev ganska långvarig, såsom vi kunna förstå av våra textord. Men det var också viktiga saker, som skulle avgöras däruppe på berget. Gud samtalade mycket och länge med sin tjänare Mose. Och vad fick Mose mottaga av Gud vid detta tillfälle? Han fick mottaga Guds lag till Israel. Under tiden medan detta viktiga försiggick på Sinai, sysslade dock folket med helt andra ting där nedanför berget. Låt oss höra, vad vår text säger oss därom? Något barn läser v. 1. Det sorgliga inträffade således, att Israel började förgäta sin Gud. När Herren dömlar sig, äro vi människor så snart benägna att söka vår hjälp på annat sätt. Något synligt ville folket ha att hålla sig till under sin vandring. Och även det hade ju Herren givit dem. Ty vad hade han givit dem, som skulle gå före dem om dagen? Och vad skulle ledsaga dem om natten? Men detta tycktes icke vara nog för dem. Till vem framställa de sin syndiga begäran? Till Aron. Och under vilken förevändning göra de det? De sade: »Vi veta icke vad som vederfarits denne Mose, honom, som förde oss upp ur Egyptens land.» Så är människan alltid benägen att under allehanda förevändningar bedriva sina synder. Huru ofta har icke det hänt, att även små människor kunnat uttänka och framhålla ursäkter för sina synder! Sådant böra vi dock aldrig göra. »Mina barn, I skolen icke synda.»

Arons handlingssätt enligt folkets begäran, och Israels fall, vv. 2—6.

Aron hade icke mod att med ens tillbakavisa folkets syndiga begäran. Dock synes framgå av hans förslag eller upprop, att han genom att begära så värdefulla ting tänkte avskräcka folket från detta tilltag. Ty vad begär han? Någon läser som svar v. 2. Ingen uppoffring är dock för stor för Israels barn nu, när det gäller att få sin vilja fram. Det förstå vi av deras handlingssätt. Ty vad göra de? De giva Aron det begärda guld. Och vad gör Aron? Han tar emot guld. Men icke blott det. Han förfärdigar enligt folkets önskan en gud, som skall gå före dem. Vilken form giver han denne guden? Han gjorde av guld det en gjuten kalv. Detta påminde mycket om avguderiet i Egypten. Doktor P. Fjellstedt säger härom: »I Egypten dyrkades en oxe, kallad Onuphis, en oxe, kallad Apis, i staden Memphis, och en annan oxe Mnevis, uti On, såsom sinnebilder av naturlivet och den alstrande naturkraften.»

Detta Arons handlingssätt, i det att han icke hade mod att tillbakavisa och avstyra folkets begäran, och att han sedan utfärdar sitt upprop och tar emot guld och förfärdigar guldkalven, visar oss huru farligt det är att giva efter för frestelsen. Icke ville väl Aron förleda Israel till avguderiet. Men han kände till folkets svagheter och menade, att denna bild skulle bliva dem en hjälp att påminna sig den sanne Guden. I sitt hyllningsrop erinra de sig också, vad Gud har gjort. Ty huru säga de? Detta är din Gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land. Men tänk, vilket skådespel och vilken hyllning! Och ännu var det icke nog. Ty Aron utfärdar ännu en befallning. Huru lyder den? »I morgon bliver en Herrens högtid.» Och huru denna högtid firades, se vi av orden i v. 6. Det var i sanning en sorglig tillställning. Israel visade härigenom, att det övergivit och avfallit från Herren sin Gud. Synd är ett folks fördärv och synd är ett fördärv även för den enskilde. Att förgäta Gud, och vad gott han har gjort, det har sorgliga följder med sig. Icke blott Israel har fått erfara det.

Med sorg och vemod få vi se, att många barn såväl som andra människor, vilka av hjärtat älskat Gud och förtröstat på honom, avfalla och låta andra ting bli dem viktigare och kärare än Gud. Huru sorgligt är icke sådant! Gud bevare oss från fall!

Guds tal till Mose, vv. 7—10.

Israels synd var dock icke fördold för Gud. Deras anförare, Mose, visste intet om folkets förehavande, men Gud, som känner och ser allt, talade med Mose om saken. Och huru säger han då? Dessa Herrens ord till Mose i vv. 7—10 äro mycket allvarliga. De visa oss tydligt Guds stora missnag till synden. Israels fördärvliga tilltag gjorde, att de stodo i fara att rent av förgöras av Herren. Synden är icke att leka med. Guds vrede upptändes. Han uppmanar Mose att vara stilla, medan han låter sin vrede brinna mot detta hårdnackade folk. Det är liksom ville Herren säga: Mose, du skall icke nu ens bedja för folket, utan låt det nu så ske, att jag förgör det. En frestelse var det ju också för Mose, helst som Gud lovade honom att bliva stamfader till ett annat stort folk. Ty huru säger Herren? »Dig vill jag sedan göra till ett stort folk.»

Mose förbön och följden därav, vv. 11—14.

Den gudsmannen Mose hade dock fäst sig så mycket vid detta gamla Guds förbundsfolk, att han icke kunde se det förgöras. Han kan icke låta bli att bedja för folket. Mose förbön är också mycket varm och brinnande. Den vittnar om innerlig tro och tillförsikt. Bön och förbön äro medel, som Herrens trogna i alla tider fått begagna sig av. Det är saliga förmåner, genom vilka vi få nalkas Gud och göra våra önskingar och begär kunniga inför honom. Men Mose beder icke blott i tro, utan han framhåller och erinrar Gud om de löften, han givit fäderna. Särskilt nämner han Abraham, Isak och Jakob eller Israel. Han erinrar om det land, som Gud lovat giva deras säd till evärdelig arvedel.

Det är gott att i bönen sålunda få förehålla Gud hans löften och även att i likhet med Mose få erinra om Guds namn och Guds ära, som saken också gäller.

I slutet av texten få vi se, huru Mose i sin ödmjukhet och stora trosfrimodighet vinner en härlig seger. Straffet för synden uteblir visserligen icke, såsom Israels historia i fortsättningen visar. Men förkastelsedommen upphäves, och där ligger segern. Däri visar sig också Guds stora nåd.

Vår text visar oss, att även Guds folk står i fara att synda och falla. Det går lätt att förgäta Gud och hans nådesvälgärningar. Gud förgäter dock icke oss. Hans ögon vila på oss, även då vi synda. Det är gott, att han ser även det, och att han icke låter de sina leva i synd. Han varnar och väcker. En stor förmån är även det, att hava någon och några, som äro förtrogna med Gud, och som tänka på vårt bästa och bedja Gud för oss. Många av våra kära söndags-skolbarn ha föräldrar och lärare och andra vänner, som bedja för dem. Så böra barnen bedja för sig själva och för andra men även lära sig värdera dessa sina vänner, som nitälska för deras sanna väl. Må vi alla, stora och små, rätteligen bruka de nådens medel, som äro oss givna, på det vi må mer och mer rotas och grundas i sanningen och icke någonsin falla.

Minnesvers: 1 Kor. 10: 12. *Må därför den, som tycker sig stå, se till, att han icke faller.*

J. A. Karlman.

Upprop för sjömanshemmet i Stugsund.

I Stugsund vid Söderhamn finnes, som missionsvännerna torde veta, ett sjömanskapell med läs- och skrivrum för sjömän. För detta läsrum ävensom för utdelning bland sjömän är behovet av lämpliga böcker stort. Skulle någon vilja sända några böcker dit under adress predikant K. J. Wiklund, Sjömanskapellet, Stug-

sund, vore det förvisso en god gärning. Den som icke har böcker, men ändå önskar giva något för denna viktiga mission, kan pr postanvisning sända en liten penninggåva under ovannämnda adress.

Broderligen
J. Erixon,
distriktsföreståndare.

Restur för kongomissionär Aug. Jansson.

Oktober.

Den 9, 10 Österåker.	Den 20 Torpa.
» 11, 12 Julita.	» 21 Eskilstuna.
» 13 Näshtulta.	» 22 Stålboga.
» 14 Södra Öija.	» 24 Torshälla.
» 15 Öija.	» 25 Jäder.
» 16 Konungsö.	» 26 Fogdö.
» 17 f. m. Findla.	» 27 Strängnäs.
» 17 e. m. Arboga.	» 28 Mariefred.
» 19 Valskog.	» 30, 31 Taxinge—Turinge.

Kollekter upptagas med tacksamhet för missionen i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Restur för kinamissionären G. Tonnér.

September.

Den 24 Delsbo.	Den 28 Hudiksvall.
» 25 Norrbo.	» 29 Via, Rogsta.
» 26 Norrbo f. m.	» 30 Strömsbruk.
» 26 Forssa e. m.	

Oktober.

Den 1 Harmånger.	Den 6 Njutånger.
» 2 Jättendal.	» 7 Enånger.
» 3 Bergsjö.	» 8 Norrala.
» 5 Iggesund.	» 10 Söderhamn.

Kollekter upptagas tacksamt för missionen i Kina.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Södermanlands missionsförenings kvartalsmöte hålles i Österåker den 9 och 10 oktober. Missionens vänner och allmänheten inbjudas.

Som predikanter närvara undertecknad, reseombudet Fredén, predikanten Nyström från Vingåker samt missionär Jansson från Kongo och platspredikanten Olovsson m. fl. Kollektor upptagas.

E. Ungerth.

Predikantmöte hålles i Göteborg onsdagen o. torsdagen den 6 och 7 oktober. Frågor insändas till någon av undertecknade före den 26 sept., ävensom anmälan om logis.

M. Mårtensson. Aug. Hansson. J. Norberg.
Göteborg. Alingsås. Göteborg.

En evangelistkurs för bibelstudium m. m. hålles i *Kristianstad* instundande november och första halva december med början den 2 november.

Troende unga män med gåvor och intresse att delta i missionsarbetet hälsas välkomna. Anmälan med bifogad rekommendation av församling eller ett par kända troende, insändas till undertecknad före den 15 okt.

En övningskurs för söndagsskollärare hålles samtidigt alla lördagar och söndagar under ledning av vår söndagsskollärare, folkskollärare J. A. Wallendorff. Närmare upplysningar på begäran.

Kristianstad i september 1909.

O. N. Thomson

Evangelistkurs hålles även i år under hösten, antingen i Stockholm eller Uppsala, och ombedes särskilt predikanter och församlingsföreståndare göra allt för, att unge och begåvade samt framförallt *kristligt sinnade* unge mön må före den 15 okt. anmäla sig som kursdeltagare. *Obs. annonsen* i slutet av sept. med omnämnande av *plats och tid m. m.*

L. W. Nordqvist.
Adr. Uppsala.

Evangelistkurs kommer undertecknad, om Gud vill, att hålla i Göteborg under instundande november månad. Den inledes med en välkomstfest i Betlehemskyrkans lilla sal måndagen den 1 november kl. 7,30 e. m.

De, som önska delta, torde göra skriftlig anmälan där om hos undertecknad före den 15 okt. och därvid bifoga intyg om medlemskap i kristen församling eller rekommendation av minst två omdömesgilla troende bröder, för vilka de äro kända. Logis och vivre beredes fritt, så långt möjligt är, eller till mycket lågt pris.

De båda första veckorna torde kursen bli förenad även med kurs för söndagsskollärare och lärarinnor.

J. P. Norberg.
Göteborg.

Evangelistkurs hålles i Boden för 1:a distriktet A. och B. i februari 1910.

Ledare för kursen blir redaktör Gauffin från Uppsala. Anmälan för deltagande i kursen göres hos

A. N. Josefsson.

Boden.

Fr. Säfström.

Evangelist- och söndagsskollärarekurs anordnas även i år i Örebro med början 1 november.

Unge troende män landet runt hälsas välkomna. Ett stort antal platser och mindre församlingar ropa på evangelister.

Redan börja anmälningar inkomma.

Skriv med omgående efter prospekt till någon av undertecknade. Välkomna, unge män.

E. Ungerth.

E. F. Holmstrand.

Evangelistkurs hålles för 5:te distriktet under november månad detta år i missionskyrkan i Västerås. Ledare för kursen blir redaktör J. B. Gauffin, Uppsala. Unga troende män, tillhörande kristen församling från olika delar av landet, hälsas välkomna. Rum anskaffas så långt möjligt fritt. Ansökan ställes till pred. O. Karlsson, Västerås, senast den 15 oktober, och skall denna åtföljas av rekommendation från församling eller kända personer.

P. Nilsson.

C. F. Nyström.

O. Karlsson.

Evangelistkurs kommer att hållas i Örnköldsvik under en månads tid med början den 3 november detta år. Unga troende män inbjudas. Så långt möjligt är, beredes fritt logis. Ansökan bör åtföljas av rekommendation från kristen församling eller två kända personer och inlämnas före den 15 oktober till predikanten J. Hellström eller undertecknad, adress Sundsvall.

Aug. Johansson.

Evangelistkurs anordnas även i år i Karlstad med början den 31 oktober kl. 8 e. m.

Ansökningar, åtföljda av rekommendationer från församlingar eller kända och trovärdiga personer, insändas senast den 15 oktober till predikant Alfr. Larsson, Karlstad.

Kursledare: Predikanterna Alfr. Larsson och J. Forslund.

Enoch Olsson.

En evangelistkurs kommer att hållas för tredje distriktet under november månad i *Söderhamn*, såvida tillräckligt antal deltagare före den 1 oktober anmäla sig till distriktsföreståndare J. Erixon, Gefle, eller predikant J. A. Forslund, Söderhamn. Troende unga män, som hava inre maning att verka offentligt som evangelister och predikanter, äro välkomna, och församlingar, som hava sådana män ibland sig, uppmanas att befordra dessa till kursen.

Kursens ledare blir predikant P. Kjellström från Gefle. Undervisning och husrum lämnas fritt.

J. Erixon.

Missionsmöte med skördefest hålles i Vasakyrkan, Kristianstad, den 10, 11 och 12 nästkommande okt., varvid predikanterna C. M. Johansson, Norrköping, missionär C. N. Börri-
sson, Kongo, distriktsf. O. N. Thomson och pred. Fridolf Strömbäck medverka.

Kristianstad den 14 sept.

A. Strömbäck.

I Kolbäck håller Västmanlands läns Ansgariiförening missionsmöte söndagen den 26 sept. med början kl. halv 11 f. m.

Ordföranden.

Smålands och Östergötlands predikantförbund håller sitt halvårsmöte i Motala onsdagen och torsdagen den 24 och 25 november. För erhållande av logis under mötet hänvänder deltagarna sig i tid till predikanten Harald Börjesson, Motala. Frågor och diskussionsämnen insändas före den 1 november till undertecknad. Resekostnaderna fördelas lika mellan mötesdeltagarna.

Hjärtligen välkomna, bröder! Glömmen ej heller att i tid sända någon god fråga.

A. Ohlén.

Skånes Predikantförbund håller sitt halvårsmöte i Betel, Eslöv, den 1:sta och 2:dra inst. november med början den 1:sta kl. 3 e. m. Predikanter och församlingstjänare i Skåne och Blekinge inbjudas. Frågor insändas till O. N. Thomson, Kristianstad. Anmälan om logis m. m. insändes till handl. Joh. Johnsson, Eslöv. Resekostnaderna fördelas lika.

Sjuk- och begravningskassan har konstituerande sammanträde den 1:sta kl. 10 f. m. för val av styrelse m. m. Inträdes- och kvartalsavgift erlägges. Nya medlemmar inbjudas.

Styrelsen.

Svenska Missionsförbundets Missionsbokhandel Brunkebergstorg 24.

Sedan vi övertagit nämnda affär, tillhandahålla vi i densamma *Biblar, Testamenten, Sång- och Psalm-böcker* och alla de *religiösa böcker*, som utgivas på våra mera kända och aktade bokförlag. Dessutom finnes lager av *Album, Fotografier, Taflor, Textade bibel-språk, Vykort, Skrivmaterialier* m. m., m. m.

Likasa upptagas prenumeration å *Pietisten, Missionsförbundet, Ungdomsvännen* och *Barnavännen* samt andra kristliga tidningar.

All behållning på affären tillfaller missionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ansgarius

Illustrerad Missionskalender

utgiven av

Svenska Missionsförbundet

4:de årgången

utkommer de sista dagarna i oktober eller de första i november.

Vår kalender har alltifrån början av missionsvännerna mottagits med ett för varje år växande intresse. Orsaken härtill torde vara, dels att *hela* inkomsten av densamma tillfaller missionen, och dels, såsom vi våga hoppas, det intressanta och värdefulla innehållet. Då vi nu anmäla Ansgarius i dess 4:de årgång, göra vi det i den förhoppningen, att den må hälsas välkommen såsom en god vän och efterlängtat julegäst till alla de hem, där den blev mottagen förlidet år, samt att den må finna många nya vänner. Vi sända ut den under bön till Gud, att den må bli till glädje och välsignelse och, vart den kommer, sprida kunskap om och kärlek till vår Herres rikssak, missionen, i vårt fosterland och bland hedningarne.

Ur innehållsförteckningen må följande utdrag göras:

Guds fasta grund, av P. W.

När de vaknade, berättelse från den andliga brytningstiden på 1870-talet i Värmland, av rektor J. Lindholm.

Gustav Warneck, världens förste missionsprofessor, av P. W. I skolen vara mina vittnen, fotografier och biografiska uppgifter av från Missionseskolan utgångna elever.

Från Wittenberg, av P. W.

En bild från Kongo, av predikant J. Norberg.

Vår skola vid Kinkenge, av fru Elin Börri-
sson.

Gamle Pen, av missionär K. A. Fernström.

Sommarferier i Turkestan, av missionär J. Törnqvist.

Minnen från Ryska Turkestan, av M. A. Ter Asaturians.

Hur bibeln färdas.

Ingångna i vilan, under året hemgångna missionsarbetare. **David Zeisberger**, »den röde mannens vän», ett 60-årigt missionsarbete bland Nordamerikas indianer.

Kalendern kommer att bli rikt illustrerad.

Rekvitioner mottagas ju förr dess hellre och expedieras i den ordning de inkomma.

Pris kartonerad kr. 1: 50, klotband 2: 00.

Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt.